

Voorjaar

Jacques Schreurs

bron

Jacques Schreurs, *Voorjaar*. [Dante Alighiery, Castricum 1922]

Zie voor verantwoording: http://www.dbnl.org/tekst/schr014voor01_01/colofon.php

© 2015 dbnl / erven Jacques Schreurs

Aan mijne Ouders.

Aan God de vader.

Eén ding alleen heb ik begeerd,
Daarbij ben ik gebleven:
Dat mij, - wat heerlijk mij ook deert -
Uw liefde niet begeve.

Mijn droom was slechts uw kind te zijn
En niets dan dit te wezen. -
Ik weet: door U bemind te zijn,
Dat deel blijft onvolprezen.

Eén deel alleen heb ik begeerd
En blijft dit hart begeeren,
Tot het - heel stil voor U verteerd -
Bij U zal wederkeeren.

I remember.

Stil naar den nacht en aan mij voorbij
Hoog op het schip van zijn blanke pluimen,
Voer er een vogel door 't hooge ruime
Wolklooze voorjaar, voorbij, voorbij...

Zilver gerucht over land en zee,
Droeg hij zijn reine room-witte veeren -
Droeg hij zijn stille vreemde begeeren,
Diep in zijn lichtende oogen meê.

Ginds waar de zon aan 't weiflen was,
Ginds waar het licht nog bleef wijlen,
Glansden heel even zijn revende zeilen...
Viel hij, een vuurpluim, in 't brem-guldig gras.

Een ziel, een lied.

Wij komen en gaan als een vreemd, stil paar
Met simpele zeden en zacht gebaar,
Wij drinken één drank en wij nemen één spijs,
Wij zingen één liedje; een zuivere wijs!

Wie schiep om ons beiden dat zachte licht
Wie wijdde ons toch tot dien vreemden plicht,
Om steeds met ons hart op de handen te staan -
Om zingend en zóó door dit leven te gaan.

Wij moeten iets melden van deur tot deur,
Wij moeten iets brengen als wierook-geur,
Wat licht in den nacht en wat vreugd waar men schreit:
Zoo'n beetje geluk en wat eeuwigheid!

Wij zingen bij dag en wij zingen bij nacht
Wij zeggen een woord dat geen antwoord wacht,
Zoo gaan wij al zingend van kluis tot kluis
Zoo gaan wij zingende zelf naar huis.

Voorjaarsbede.

Onze Vader, die daar boven
In den schoonen hemel zijt,
Dien wij nooit voldoende loven
Voor Uw stille aanwezigheid -
Schenk weer deze donk're hoven
Bloei na dorren wintertijd.

Vader, laat de lente komen,
Laat het licht weer goud en breed
Uit Uw open handen stroomen
Over 't geel- en- groen tapeet;
Laat de meerle weer vernomen,
Die zóó zoete wijzen weet.

Bron van zeven rijke kleuren -
Roep de bloemen àl ten licht,
Dat zij meê mijn hart opbeuren
Dat mijn ziel, weer opgericht,
Als een bloem vol goede geuren
Bloeië voor Uw aangezicht.

Zend ons heldre nachtegale
Die aldoor mijn zangziek oor,
Beurt om beurt iets schoons verhalen,
Tot de maan haar bleeken gloor
In de verre zee doet dalen -
Dan breekt wéér de morgen door.

Zet den fieren boom te pronken
Met een zwier van blank gebloemt',
Waarin geur-en-zonne-dronken
Zwerm aan zwerm van bijen zoemt,
Dat - de dag in zang verzonken -
Nog de nacht zijn blankheid roemt!

Roep den leeuw'rik uit het koren,
- Zoo dit hart ten schaduw uit -
Dat hij land-en-zee-verloren
Hollands vlakken tuin beluidt.
Want de vreugde wordt herboren
En de lente wordt weer Bruid.

Geef mij schoonheid allerwegen
Uit Uw overvullen schoot;
In den gouden middag-regen,
In het kwijnend avond-rood.
Geef mij schoonheid als Uw zegen,
Vader, als mijn daag'lijksch brood!

Koele vroegte.

Even uit den mist gekomen
Om het opgedaagd gehucht,
Staan de bleeke berkeboomen
Roerloos in de vroege lucht.

Waar wij langs de vochte paden
Vorderen naar dagbegin,
Knakt ons lijf de koele draden
Van een nachtelijk gespin.

't Is nog schemer want de morgen
Houdt nog heimelijk in zijn schoot,
't Ongeboren heil geborgen
Van zijn rozen en zijn rood.

Doch waar nevel boven 't koren
Al tot ijler schaduw slinkt,
Hangt een fijn geluid verloren -
Zit een leeuwerik en zingt.....

Ha-le-li-lo, morgenbode
Wijs mijn ziel de wijde baan,
Om dit pad een wijl ontvloden,
Zingend tot haar heil te gaan.

Liederen.

I

De gouden zon is opgestaan,
Wat heeft die klare oogen!
En dáár gaat al een merel slaan
En al die groote boomen staan
Bij d' eersten slag bewogen.

De wereld is al vroeg op pad,
De menschen gaan hun wegen
En ieder zoekt ik weet niet wat...
Mijn kleine ziel zoekt ook een schat
Van splinternieuwen zegen,

De hemel is zoo hoog, zoo blauw,
Die staat zoo eid'loos open;
Ik wou nu zóó, door al dien dauw,
Door al dat witte licht heel gauw
Maar naar den hemel loopen.

Mijn ziel, de hemel is te steil -
Zin op een ander reisje,
Een korter baan, een nader heil;
Mijn ziel heeft weer een liedje veil,
Ik ken nog wel een wijsje.

II

Ik vind de wereld weer zoo mooi,
Maar of dat lang zal duren...?
Die boomen in hun blanke tooi,
Dat licht-gespeel, dat goud-gestrooi,
Waarheen je zoo kan turen....?
Ik weet het niet.

Straks schreit misschien de hemel weer
Daarboven en daarbuiten.
Dan slaat mijn hart verlegen neer
En ziet mijn ziel geen wegen meer
Door haar beschreide ruiten...
Ik hoop het niet.

Ik zie de menschen weer zoo lief,
Maar of dat lang zal wezen...?
Ik heb nog eens zoo'n ouden brief,
Zoo'n geel geworden apocrief,
Met aandacht doorgelezen....
Ik weet het niet.

Ze zien je zoo vertrouw'lijk aan,
Of zij 't warempel meenen;
Gauw blijkt wellicht weer alles waan
En loop je, 'n beetje aangedaan,
Naar bed om wat te weenen....
Ik hoop het niet.

Ik wou wel naar den hemel toe,
Maar of dat lang zal duren...?
Mijn hart is nog niet kloppens-moe,
Mijn oogen vallen nog niet toe
Van naar dit schoon te turen....
Ik weet het niet.

III

In mijn kamer brandt een roode lamp,
In mijn kamer als een kleine roze,
Maar mijn boek is weer zoo'n oude ramp
In den schemer van mijn kleine lamp
En zijn schrijver weer zoo'n weergalooze!

In mijn kamer, waar mijn katje spint,
Heb ik nog mijn oude bleeke brieven,
Nog mijn kruisbeeld en een fraaie print:
De Madonna met het slapend Kind
Van een hemeldronken Primitieve.

Voor mijn venster sraat de wind en fluit,
Fluit de wind een heel aandoenlijk wijsje,
Dat is zulk een in en echt geluid,
Zoo die zoetjes door zijn tanden fluit...
Zulk een lief en lang vergeten lijsje,

Hoor - hallo! daar loopt een knaap voorbij,
Loopt een knaap op klater-klare klompen,
Nu begint dát liedje weer in mij,
Want mijn kleine jeugd loopt daar voorbij,
Luid en los, van zimpe, zampe, zompe....

Langs mijn venster is de knaap gegaan
Langs mijn venster met zijn hart vol droomen,
Met zijn klater-klare klompen aan
Is hij in den verre nacht vergaan,
Koeltjes ruischen langs het dak de boomen....

In mijn kamer brandt een roode lamp,
In mijn kamer als een kleine roze,
Heel dit leven is een schoone kamp, -
In den schemer van mijn kleine lamp
Bloeit een hart en bloeit een roode roze.

IV

Daar hangt van avond zoo iets wonders in de lucht,
 Of er iets groots, iets eeuwigs moet gebeuren,
 Een vogel riep een wachtwoord in zijn vlucht,
 Met gouden oogen staan de menschen in hun deuren.

Ot ieder aan de schelp van dit stil uur
 Zijn eeuwigheid hoort ruischen, staan zij opgetogen,
 De blanke vinger wijst het gouden vuur,
 Dat op de bergen brandt en in hun oogen.

Hun harten lachen zacht hun stille wezen blij,
 De klokken speelden d' eerste sterren wakker,
 De vogel juichte hoog en blank voorbij
 En heel de wereld lacht, één óverschooone akker!

De groote boomen beuren hoog in àl dat schoon
 De kleine vogelen nog hel te fluiten,
 Zooals de menschen, op hun schouderen ten troon,
 De kleine kind'ren voor hun reine buiten.

Geen weet wat komen zal en niemand weet van waar,
 De menschen niet, de voog'len noch de klokken;
 Die zien de wege' als witte strepen, klaar
 En diep van eeuwigheid tot eeuwigheid getrokken...

De wereld is van avond toch zoo wonderbaar,
 Of er iets groots, iets eeuwigs moet gebeuren,
 De zon is nog niet onder en de nacht niet daar,
 Met gouden oogen staan de menschen in hun deuren.

V

Ik hoor Uw stem in den avond-wind,
In 't zomerlied der zilver-koele boomen;
Ik hoor Uw voeten, waar de nacht begint -
Ik hoor U komen.

Ge komt: een zon door den schemerschijn
En als een stem van ver wordt gij vernomen,
Gij doet de nacht een blanke morgen zijn -
Ik hoor U komen.

En heil'ge haast verguldt Uw witte schreên,
Achter Uw voeten wolken wit de wegen,
Ik hoor U komen in den nacht, alleen -
Ik kom U tegen.

Ik kom - een zwerver met mijn klacht om U
En om Uw licht en om Uw reinsten zegen;
Ik kom - een zwerver door den nacht naar U -
Ik kom U tegen.

In 't wijde woud, van eigen schaduw zwart,
Gaat hoog en luid een nachtegaal aan 't droomen,
Ik tel Uw schreden op mijn kloppend hart -
Ik hoor U komen.

Uw stille lach licht zachtjes naderbij,
Uw reinheid regent goud in alle boomen,
Breid Uwe handen, Schoonheid, zegen mij -
Wees welgekomen!

Victimae pascali.

'Wij zullen blij zijn als kinderen om Uwe verrijzenis'

Heer, ik ben blij nu Gij verrezen zijt,
Omdat ik U weer zien mag met mijn oogen,
Omdat het graf zoo diep was, al den tijd,
Omdat de klokken nu weer luiden mogen!

Eéns was ik droef, nu is die weemoed heen,
Want toen men U begroef in een wit laken,
Bleef slechts een wachter bij Uw graf alleen,
Een vreemdeling om bij Uw graf te waken.

Ik wist het wel, dat Gij weer op zoudt staan
Zoo heel, héél mooi en met zoo zuiv're leden
En dat Ge alleen maar slapen waart gegaan.
Nietwaar.... Gij hadt een harde legestede?

Nietwaar? Ze was te die? Uw eenzaamheid,
Want in een graf wordt niet veel liefs vernomen:
En hebt Gij niet in Uw verlatenheid
Gefluisterd: 'Laat de kleinen tot mij komen'

Ik dank U nu Ge zelf gekomen zijt
Met blijde lippen en met gouden oogen,
Omdat Maria nu van vreugde schreit,
Omdat wij allen nu weer lachen mogen.

Ik prijs U goed nu Gij zijt opgestaan,
Wijl zonder U de dag maar niet wou komen,
Wijl wij nu bloemen hebben waar we gaan
En blanke bloesems haast aan alle boomen.

Want waar Uw glans en waar Uw luister valt,
Gaan alle bloemen, alle keelen open,
En heel de mooie wijde wereld schalt
En heel de hemel staat nu eind'loos open.

Ik ben zoo blij om elken druppel dauw,
Om elken straal van zooveel duizend stralen.
Omdat uw kleed zoo wit is en de lucht zoo blauw.
Omdat ik dicht bij U mag ademhalen.

Omdat Gij als een bloem - en bij mij zijt.
Dicht bij mijn hart en in mijn beide oogen.
Omdat... omdat GIJ Jezus Christus zijt -
Omdat de klokken nu weer luiden mogen!

Mijn puike perelaren.

Wat staan ze daar beladen
En blinkend in het bad
Der zonne of het genade -
Neen! - goud geregend had,
Mijn puike pereboomen,
Mijn edeldrachtig paar,
Om droomen van te droomen...
Zóó staan ze daar!

Wat staan ze daar gerezen
In macht en overmoed:
Twee broeders, één van wezen
En van hetzelfde bloed...
Twee stammen rank en recht en
Twee koppen naast elkaar:
Als helden die gaan vechten,
Zoo staan ze daar!

Bewolkt en beweldadigd
Door geur en gloed en kruid,
Hangt zon-en-sap verzadigd
Het kelen-kittlend fruit...
't Hangt om en allent henen
Zoo kost'lijk en zoo schoon
Als felle flonker-steenen
In eene konings-kroon.

Het hangt er om te grijpen,
Om in te bijten, dat
Het sap in zoete zijpen
Als louter zonlicht spat
En spilt om kin en kaken,
Terwijl de mond één mild -
En zoetheid staat te smaken...
En zelf van zoetheid smilt.

Waar vind ik goede klanken
Om Die u rijzen liet
En rijpen liet, te danken
In een godvruchtig lied -
Dat 'k winter-lang kan neuren,
Als 'k, zang en licht beroofd,
Nog zomer en zon zal keuren
Aan dit gezegend ooft?

De berkeboom.

Een schoone boom: een blanke, blanke berk! -
Die daar zoo eenzaam en zoo hoog - zoo schoon
Staat met haar koelen last van zilvren blaëren,
Geheven in het zegenende licht
Van deze witte vroegte waardoor, stil,
De vogelen hun blanke scheepjes sturen.

Reeds heeft de zon haar rilde kruin gesmukt:
Een blonde pluim, die wiegewuift en mild
Het mos bezaait met tintelende peerlen,
Wen speelsche koelte komt gewapperd langs
Het dauw-schoon veld en lief haar leest besluipt,
Om in haar top een poosje uit te blazen.

Boven de wereld in het kuische licht,
Heft zij haar zilveren statuur en kalm
Te leven op haar zuiv'ren wortel staat ze....
En benedijdt de zwarte aarde, die
Haar leeftocht geeft en uit wier donk're schoot
Ze al 't zilver wint, dat om haar leden klatert.

Zij zoekt haar vreugde hoog, al zocht zij diep
Haar spijs, en, neemt zij hare kracht tot stut -
Zij vindt haar schoonheid gansch in hare reinheid:
Hoor nu! De wind speelt orgel in haar kroon
En in den schaduw van haar zilv'ren vallen
Slaat, slag om slag, haar feestlijk hart: de merel.

Een schoone boom: een blanke, blanke berk!

Een muisstil middaguurtje.

Ik hoorde en zag op zeek'ren keer....
Het waren allen min of meer
Maar alledaagsche dingen:
Hoog op een wolkje, een ietsje wat
Den hemel ingeblazen, zat
Een vogeltje te zingen.

In 't lommer van een pruimeboom
Lag op een spiertje lui en loom
Een kalme koe te kouwen;
Doch ginds - dat stond me beter aan -
Kwam een wit huisje in 't loover staan...
Echt iets om van te hou'en.

Daar binnen ging zoo'n tikketak,
Die deed het héél op zijn gemak,
En 'k telde een tiental tikken,...
Poes veegde 't vloertje met haar staart
En.... zat daar zoet en zeer bedaard
Maar aan de melk te likken.

Een potje stond op zijnen kop
Van porcelein te glinst'ren op
Den rand van een oud putje -
De meid had eieren geraapt
En zeide zoetjes: 'moeder slaapt
En vader doet een dutje.'

Daar liep ook nog een kip die keek,
Daar liep ook nog een kleine beek
Langs een vervallen muurtje;
Precies iets voor een schilderij....
O! - wat was dat een zonneblij,
Een muisstil middag-uurtje.

En wandelt als in stralen....

Vóór dag en dauw, vóór man en maar
Staat Kanteklaar reeds kant en klaar
in ál zijn gouden pluimen,
die hij als kostelijk brokaat
schakeert en lustig vallen laat
langs-af zijn lijf en luimen.

En met zijn gele laarzen ân,
stapt hij gelijk een edelman
de open wereld binnen,
en stoot meteen - met één gerek-
ten schal en schater - van den rek
zijn droom-bedronken hinnen.

En 't stuift alwaar het stuiven wil,
voor zijnen souverainen gril,
van vleugels en van veeren;
tot hij, ten Oosten zich gewend,
zijn kakelbonte kakelbend'
gedwee laat gaan spaceeren.

En luid en luider, onverlet
steekt hij de in vuur en vlam gezet -
te krijgstrompet ter zonne
en zwicht noch zwijgt, tot - barst op barst -
het Oosten stralend openbarst....
en jucht nog overwonnen!

Dán krijgt hij recht zijn sporen aan
en dubbel om den hals gedaan
een krans van bloedkoralen,
en draag den gouden zonnelach
gelijk een koning door den dag...
en wandelt als in stralen.

De hengelaar

't Is stil en stikkens-heet; de zon grijnst als een sater!
En als getuierd staat, die veld en vee vergeet,
In 't zomernoensche uur, ten kant van 't loome water
Een knaap en viert verrukt zijn zilv'rend snoertje: beet!

Zóó, d' oogen sterre-strak in 't bruingebrande wezen
Vanuit den schaduw van zijn biezen hoedje, slaat
Hij stil den dobber gade en tusschen hoop en vreeze -
Zooals die, op en af, zijn hart gedurig gaat.

De visch ligt loom en eet met langzaam-lange tanden.
Een mugje mummelt om zijn oor een kleine jok:
'Een slimme, slimme snoek' geen nood! met heldre handen,
Voert knaap en spiegelbeeld één kalmen hengelstok.

'Een fijne visch,' mokit hij 'die laat zijn visscher fluiten!
't Is stil... doch eensklaps... roef! rukt hij behendig... mis?
Neen! met een klare kreet schiet hij uit zijne kluiten
En knecht den sprankelenden, spartelenden visch.

De merel.

De merel met zijn mooie mond,
Roept lief en luid door d' avondstond
Zijn vreugden nog te vieren; -
Zijn gouden hart is nog te zwaar:
Hij heeft nog hier, hij heeft nog daar
Een liedekje te lieren.

Op zon-vergulden tak ten troon,
Houdt hij zijn keel en kopje schoon
En schellend opgeheven;
En boven bosch en boomen luidt
Zijn klokje 't kwijnend daglicht uit
Door dal en diepe dreven.

En luider slaat en ongestoord
Zijn hagel-klare klinkklank voort
Dat 't klettert op de blaren,
Alsof zijn wezen, kloek en klein -
Eén sprankel maar - één springfontijn
Van louter paarden ware.

En 't relt omhoog en 't schalt omlaag:
Een zilver-wel, één klankenvlaag;
Als perelen die stuiten,
Die stuiten en herstuiten tot -
Zijn geel- en -gulden bekske bot -
De ooren ervan tuiten!

En heel de hemel rilt en staat
Als hij zijn zilv'ren spijkers slaat
In zijn azuren wanden -
Hij slaat van groot en koen geluk
De lichte, late wolken stuk
Die druppen op mijn handen...

En eensklaps - hoor wat zoet geluid! -
Zet hij zijn fijnste fluitje en fluit
Heel zacht door d' avondstonde; -
De merel bidt zijn avondbeê,
En met den vromen meester meê
Bidt al wat leeft in 't ronde...

En plechtig speelt door dreef en droom
Van schemer wit en stilte vroom,
Een wijle een zoet gefluister....
Een slag! - en boven eemd en bosch
Valt plots de wijde hemel los
In avondlijken luister,

En dronken van dat wonder schalt
Hij uit zijn top en tuimelvalt,
Ik weet niet waar, in 't loover -
En hoog en ver en waar ik sta
Neurt aarde en huivre hemel na,
In eenen klanken-toover....

'k Weet niet bij wie der zeer en zoet
Gestemde zangers ik U moet
Gelijken, lieve meerle....
Uw keeltje smaakt naar 't paradijs
En 'k vind er geen, van welke wijs,
Zoo rijk aan perlen, peerle!

De nachtegaal.

O meerle' uw peerlen zijn te dof
En uwer kelen tale,
Nu 'k klaar en boven allen lof
De nacht hoor nachtegalen;

Nu 'k dezen éénen zanger hoor -
Den allerbeste - en vreeze:
Dat klank of klok of stemme stoor
Zijn lied en zeere wezen.

Nu ik, haast ademloos, verbei
Wat wonders en goê dingen,
Dat allerbeste bekske mij
Nog zeggen zal en zingen.

Hoort meerlen dezen lofzang aan,
Zoo hoog, zoo opgetogen,
En laat ons luisterstil dan staan
En staat met mij bewogen!

Dat lijkt een orgel, zoet-getaald
En 't is - wie zal 't begrijpen? -
Och arme! een bekske als een naald
In steê van orgelpijpen.

Nooit hoorde ik lied, zoo hagelhel
En deed mij klappertanden:
Het is een klok, een klokkenspel
Gespeeld door Eng'lenhanden.

De klokken onderscheid ik niet,
Zij luiden door elkander;
En 't is altijd één eender lied
En beurt om beurt een ander.

Ik ril van schoonheid, nachtegaal!
O zilvernacht van klanken,
Duld dat ik even ademhaal
En éérs uw Schepper danke!

De leeuwerik.

'Wat zong het vroolijk vogellijn....'

Zingend uit zonnegoud
 Druppende korenwoud
 Tril, ik, klein liedje, U tegen.
 Stil in den glans van Uw
 Zwevende licht-schaduw
 Stijg ik en sta ik, gestegen.

Daar waar de sterren staan
 Roep ik Uw luister aan,
 Boven de wegen, de winden; -
 Zilver-zoet zingen moet
 Eeuwig mijn liedje goed
 U, dien ik zoek en niet vinde.

Die in het paradijs
 Bevend mijn parelgrijs
 Kleedje van licht hief te blinken:
 Die mij mijn rokje spon,
 Die mij dit klokje vol
 Klare robijnen liet drinken.

Waar ik mijn wiekje wijd
 Over mijn wiegje breid
 Onder een schemer van sterlicht,
 Droom ik bij duisternis
 Nog van Uw luisternis -
 Nog van Uw licht dat zoo ver licht.

Tot weer de nachtdauw door
Parelde morgengloor
Lieflijk mijn blik komt verrassen,
En ik naar hemelschijn,
Zilver door zilver, mijn
Wakkere wiekjes voel wassen.

Bede om vruchtbaarheid
Naar Uw onzichtbaarheid
Die ons iets eeuwigs hier baarde,
Zing ik Uw vrede luid,
Bid ik mijn bede uit -
Zilveren dankstem de aarde:

Dank voor Uw smetteloos
Bloeiende zonne-roos,
Dank voor wat leven en licht geeft;
Land, lucht en regen en
Sterren - die zegen! - en
Dank voor Uw lach die in licht leeft!

Heil wie één lente-dag
Leven en loven mag
Hoog boven wolken en winden,
Maar wie hun paradijs,
Sneeuw-wit of parelgrijs
Eens en voor eeuwig hervinden....
Heil, heil, heil, heil! -

De dienstknecht des heeren.

Ik ben uw dienstknecht, Heer, en heb een stil verlangen
Dat ik - na nacht en duur uw stille dischgenoot -
Nu eindelijk en eucharistisch ga ontvangen:
Een teug van dezen Wijn en 't heil van dit, uw Brood.

De nacht van duister, Heer, doch eve'uw lamp aan 't stralen,
Wekte ik mijn hart - krank kind, dat 'k in mijn armen weid -
En sprak: "t Is licht bij God!" Ik liep mijn kleed te halen
En heb de vlekken uit mijn feestgewaad geschreid.

Laat mij ter tafel nu en zalig aangezeten;
Uw welkom was gemeend en zacht op 't voorhoofd, Heer,
En gun me in zoet verzaam U zoeter dank te weten -
En dat ik stil en vroom dan weer te mijwaard keer'.

Ik weet: door U gevoed, zal 'k, stramme stok, niet breken,
Waar 'k staag en naas den nacht mijns Heeren ploeg bestuur,
Tot plots uw stem, sonoor, de groote klok laat spreken:
Kom! goede dienstknecht, kom! Ge kocht de rust reeds duur!'

Dan, - onder 't hoog gebaar, Heer, van uw hand almachtig
 Als 't land nog wierookt uit zijn versch-gesneden sneê -
 Keert stram en strompelend ter woning weer, eendrachtig
 Uw tamme dienstknecht, Heer, en 't plompe ploegpaard meê.

Terwijl ten drempel, Gij, mij zorgvol in te halen
 Den kalmen luchter beurt der volle voorjaarsmaan,
 Zal 'k, 't bruine brood gebrokkeld en het paard aan 't malen,
 Nog eenen veil'gen rond-gang om uw woning gaan.

Een deur gegrendeld nog, een late luik geloken,
 Aan 't ruischend ruim ten laatst een waakzaam oor geleend,
 Vindt ik ten ruimen disch, mijn avondbrood gebroken -
 En 't droom-stil oog der lamp én Heer én knecht vereend.

Dan - 't is het heilig uur der zachte samenspraken..
 De zwaar-gezwollen handen rustert in den schoot, -
 Bidt d'oude knecht: 'voor morgen, Heer, na 't vroeg ontwaken -
 Een teug van Uwen Wijn en 't heil van dit, Uw Brood'

.....

Ik ben uw dienstknecht, Heer, en heb een stil verlangen.

Benedicite

Gezegend moet Gij zijn, die eens voor mij kwaamt leven.
En telken morgen komt, door dit mijn fluisterend woord
Die mij Uw vleesch tot spijs, Uw bloed tot drank wilt geven;
En die mijn klacht niet smaadt en die mijn lofzang hoort!

Gezegend in dit licht, dat zacht komt dóórgebroken
En stil zijn milden val van gouden tranen schreit,
En in de bloemen, die ik alom weet ontloken
En in mijn kleine ziel, die U een lofzang wijdt!

En in den vogel, die daarbuiten zit te fluiten,
En in den landman, die de tarwe wint op 't veld -
In al die stille Heil'gen in die rilde ruiten,
En in mijn hart, dat klopt en zacht seconden telt!

En in den milden wijngaard moet Gij zijn gezegend,
En in dien hemel, die zoo wijd is als mijn droom,
En in den bloesem, die het groene gras beregent,
En in den morgen-dauw en in den linde-doom.

En in den dans der voeten, die de wijnpers treden,
En in de verre beek, die ginds nu koren maalt,
En in de handen, die de witte tarwe kneden
En als het rozen sneeuwt en blanker manna daalt!

En als de klokken zingen in den ouden toren,
De menschen door de wereld waden en haar weeld',
Wanneer in ieder hart de Vreugde wordt geboren,
Wanneer in ieder hart een Engel orgel speelt.

Gezegend in mijn koorknaap, vroom voor U gebogen,
En in zijn wangen rood en op zijn lippen rein -
En in de gouden regendroppels van zijn oogen
Moet Gij, mijn Zon, zijn Zon, altoos gezegend zijn!

Gezegend moet Gij zijn en altoos weer herzegend -
Door deze hand die neemt - o! Goddelijk Geduld!
Door dezen mond, die eet en zwijgend U bejegt, -
Door dezen keel, mijn kelk, dien 't heilig bloed verguldt!

.....
Gezegend moet Gij zijn, die kwaamt voor mij te leven!

Heilig vuur

Iedereen vraagt: waar komt gij vandaan,
Gij met uw handen vol rozen -
Wijl zij Uw voorhoofd vol sterren zien staan -
Wijl zij Uw oogen vol tranen zien staan,
Wijl zij u zóó door den avond zien gaan -
Zóó, als in droomen verloren?

Vraag waar ik heenga, té simpel kind,
Zoo, met mijn handen vol rozen -
Vraag waar de liefde haar wegen begint,
Waar zij een plaats om te rusten vindt -
Vraag naar den weg van den avond-wind...
'Waar hebt ge Uw peluw gekozen?'

Blankende mane-licht valt uw gewaad,
Droef is uw stem om te hooren; -
Zacht als de merel die slapende gaat,
Bang als een lam dat in d'eenzaamheid blaaf,
Droef als een kind in de avondstraat:
'Ik heb mijn halssnoer verloren.'

Waar is de bloem die mijn ziel verblijd...
Ik heb mijn heerde verloren, -
Die ik met oogen van licht heb geweid,
Die ik met sterren en dauw heb bescheid...
Zacht om één klacht in den nacht benedijd -
Zóó met mijn handen als rozen.

Vraagt U dan niemand: 'Herder, waarheen,
Gij met uw handen als rozen...'
Gaat gij dan altoos en even alleen,
Is in dien eindloozen nacht dan niet één,
Die op zijn hart, - ook al is het een steen -
Even Uw voorhoofd laat poozen? -

Iedereen sluit zijn venster voor mij
En - als in droomen verloren, -
Ga ik al lichtend de venstren voorbij,
Draag ik mijn bloeiende smarten voorbij,
Sta ik alleen in den avond en schrei...
Sterren en dauw in de rozen.

Voorjaar

Hoor even! ik vertel je wat:

Ik heb vandaag de vlag maar uitgestoken
Omdat de lucht iets zeer bijzonders had,
Omdat de winden zoo naar bloemen roken.

Men zei: 'daar is iets schoons op til!'

En keek of men de Koningin verwachtte.
De wereld was zoo wijd, zoo wit, zoo stil..
Ik keek eens hier, ik keek eens daar en lachte.

Toen dreef een groote vogel aan,

En bleek wat spelen op zijn zilv'ren zeilen.
Die had twee stelte' om in een poel te staan
En nog een stok om slootjes mee te peilen.

Daar ging nog eens iets wits voorbij -

Heel in de verte hing een klok te klinken;
De witte mist hing op de groene wei
En daarin stond 'n druipend paard te blinken.

De wereld kreeg eensklaps een kleur!

De groote hemel was ineens ontloken -
De rijke zon vergulde een oude deur -
En toen.. heb ik de vlag maar uitgestoken!

Aan mijn zusje

[I]

Gij weet dien avond nog, nietwaar?
Wij traden stil en naast elkaar
Dat oude stadje binnen,
Een blaadje viel - en nog zoo wat
En aan haar zilver wieltje zat
De nacht iets liefs te spinnen.

De straatjes waren klein en leeg,
Een mondje sprak, een mondje zweeg,
Het windje woei van 't zuiden;
Daar stond een toren hoog en zwart,
Die had een groot en gouden hart
Om helder mee te luiden.

De huizen waren alle klein,
Daarboven stond de maneschijn
Zoo stil en zoo tevreden,
Wij hoorden daar, wij hoorden hier
Wij hoorden niets dan onzen vier
Verlegen voeten treden.

De lampen hingen laag en lief
En lachten stil-meditatief
Door kleine, roze ruiten,
En aan de deur stond hier en daar
Een knecht, heel zacht en zoetjes maar
Een liedekje te fluiten.

En ergens - waar? ik wist het niet -
Daar zong een meisje een helder lied
Van heel verheven dingen:
Het was een lieve, verre wijs,
Die Engelen in het paradijs
De Maagd Maria zingen.

II

Toen waren nog alle weiden nat
En kon ik naar jou niet komen...
De witte reigers die zeiden dat,
Die daar om kikkers komen.

Daar lag ook nog zoo'n groote hond
Met tanden wit van tooren, -
Die zette een groote, roode mond:
'Wat heb jij hier verloren?'

Al bloeide die hooge heide nog
Zoo mooi... ik mocht niet komen,
Want alle menschen schreiden: 'och -
Wat druppen toch die boomen!'

Er was een groote vent op de been -
Dien kwam ik zeker tegen;
Hij stak in staal van top tot been
En droeg een lange degen.

En 'k wist van hoe nóch van waarheen...
Zacht druppelden de boomen,
En al wat stem had zeide: 'neen -
Daar kan nù niets van komen.'

III

Je bent wel zoo'n beetje als allen
Zoo'n beetje van alles te zeer
En zoo niet op je mondje gevallen. -
Maar je bent nog oneindig veel meer.

Daar is iets heel diep in je wezen,
Iets - om bij aan 't schreien te gaan.
Mijn oogen die mogen 't al lezen...
Mijn hoofd kan dat toch niet verstaan.

Het komt in je kijkertjes leven
Het maakt er je hartje zoo groot
Het lacht in je lachje soms even,
Het bloeit er je mondeke rood.

Ik kan het niet zeggen, niet noemen,
Ik weet het... en weet het niet meer -
't Is licht en 't is lied en 't is bloemen...
En 't is nog oneindig veel meer.

IV

Er blaft een hond in 't diep-stil van den nacht
En op den wingerd rilt een fijne regen,
'k Hoor late schreden nog op duistre wegen
En honden blaffen in den stillen nacht.

Twaalf luide slagen slaat de klokketoren
En twaalf keer rinkelt mede ruit aan ruit;
Heel even kijkt de maan haar venster uit. -
En alles is weer als het was te voren.

Een even windje doet den wingerd waaien,
De ranken ritslen zachtjes langs de ruit...
Mijn zusje wrijft den slaap haar oogen uit,
En meent: 't is dag, want.. alle hanen kraaien.

V

Zie, gij waart bij mij, en ik wist het niet.
Is het reeds dag.. schijnt reeds de zonne klaar?
Doof dan de lamp, ontsluit de luiken maar,
Dat ons Gods goede licht toekome en 't lied

Der vogelkes, zoo vreugdig en zoo vroom!
'Nóch is er licht, mijn broeder, nóch gezang
'Van vogelkes - mij dunkt: het hoeft nog lang
'Voor licht, voor lied, voor dag en dauw en doom!'

Hoe.. dat zoo lang voor dag en dauw en doom
Mijn goede zusterke hier staat en wacht?..
Slaap wel mijn wachterke en.. goeden nacht.
'Gij riept me toch?..' - Ik had een schoonen droom.

Gebedje tot Maria

Laat mij daarheen gaan - dag aan dag
Mijn denken en mijn droomen -
Waar ik nu nog niet komen mag
En eens zoo graag wil komen...

Houdt uit mijn hart toch allen waan
En zooveel booze dingen...
En laat mij de stille wegen gaan
Die Uwe voeten gingen.

Houdt hoog mijn oogen opgericht
En steeds mijn hart geheven
In heel dat hooge, reine licht,
In heel dat eeuwig leven.

Een liedekje voor zusje

Het regent, het zegent.
De pannen worden nat,
Dat doen de bonte wolken
Die worden nu gemolken
In 't volle regenvat.

Het regent, het zegent.
O! wat een leuk geruisch!
De mensen op de wegen
Die zeggen, 'wat een regen'
En loopen hard naar huis.

Het regent in de boomen
Die krijgen ook hun part,
Die schudden al hun blaren
En jammeren: 'beware!'
'Toe regen niet zoo hard.'

Het regent op de straten.
De bloemen schreien: 'neen!
Dat moet die regen laten,
Die regen kan ik haten,
Dat vinden wij gemeen!'

Het regent, het zegent.
De vogel op zijn nest
Die heeft een dak van loover
En denkt: 'Dat gaat wel over,
Ik vind den regen best!'

Het regent, het zegent.
Straks komt weer zonneschijn!
En heel de mooie wereld
Zoo leuk en lief bepereld,
Zal nog veel mooier zijn.

Nog een

De hemel was een stondeke
Heel teer, heel blauw en klaar
De maan stond op een rondeke,
Daar blafte nog een hondeke
Heel ver... ik weet niet waar.

Als vrome goede vrouwekes
Staan al die huiskes daar,
Met kapjes o zoo blauwekes,
Met pluimtjes op de schouwekes
Die weten niet naar waar...

Daar hangt wat witte wierookdoom
Te drijven in de lucht
En 'k hoor den vromen windedroom
In 't ruischen van den lindeboom:
Een lief en vreemd gerucht.

De bladertjes die fluisteren
En fluiten zoet en teer, -
De wegen gaan door 't duiter en
Daarboven stil te luisteren
Staat onze Lieve Heer.

De zon is op bezoek

Mijn kleine, klare kamer licht,
De zon is op bezoek!
In eens, voor iemand aan haar dacht,
Daar stond ze, in diën hoek;
Ze deed zoo vreemd, ze deed zoo vroom,
Ze keek mij aan en loech,
Als of zij uit een schoone droom
Haar oogen opensloeg.

Een geel en gulden korenschelf
Bleef ze even mijm'rend staan...
Toen is zij zoetjes en vanzelf
Aan 't wandelen gegaan;
Wat zocht zij aan den witten wand
Wat vond zij voor een schat...?
En aan mijn schouder lag haar hand:
Een klatergouden blad.

Een etsje hier, een ietsje daar
Zoo'n aardigheidje... ah!
Ze heeft het in een wipje klaar
En schilder dat eens na! -
En kruis en kroes en kandelaar,
Het tintelt àl en doet,
Alsof het àl betooverd waar,
Beteuterd door haar gloed!

Doch toen zij in den spiegel zag
Kreeg ze een gelaat als vuur,
De weerschijn sloeg een klare slag
Van glinsters langs den muur;
Ik zit als in een bare zee
En almaar stijgt de gloed...
Mijn hart, mijn hoofd stijgt met hem mee
O God, wat zijt Gij goed!

Een simpel liedje

Ik moet nog iets zeggen, ik moet nog iets zingen:
Een wiet-wiedewiedeke - hoor!
Een sip-simpel lie'ke van simpele dingen:
De lijsterkes lijst'ren me voor.

De krekkelkes kriepen, de muggelkes monk'len.
Geen musch en geen meezeke is thuis;
Wiet-wiet - en de zilveren bladerkes fonklen
En maken zoo'n beetje geruisch.

En over de gele, geboterde weiden,
Vol kalverkes, blek, blank en bont,
Loopt wiet-wiedewiet, als een speelman bij tijden,
De wind met zijn orgelke rond.

En ginds zit een ekster te rek-tekketekken,
Ze heeft al een nest en één ei;
De reigers die hebben gevaarlijke bekken
En deerlijken honger daarbij.

Ze pikken de kikkers als kippen het graan en
Dat is nu zoo'n aardig fatsoen:
Het is toch zoo dra met een kikker gedaan en...
Dat moesten die reigers niet doen!

Een waterke krinkelt - wietwiet - door de weiden,
Veel bloemekes staan aan den kant
En zien het heel klaar langs zijn wegelke glijden: -
De lente die is in het land!

Dáár staat nog een koe met haar uier te hou'en,
En kijkt me diep-droomerig aan,
Haar oogen zijn moe en zoo groot en zoo blauw en
Zoo dom om aan 't schreien te gaan!

Ik moest nog iets zeggen, ik moest nog iets zingen,
Mijn hartje sloeg lustig de maat.
Een sip-simpel lie'ke van simpele dingen,
Waar heel niets van droefheid in staat.

Grootvader zei:

'k was nog een kleine jongen,'

En onze buurman had een pereboom;
En aan dien pereboom daar hingen peren.
Die hingen glanzend in den zomerdroom
Van stilte en zon mijn oogen te tempteeren. -

Ik liet den droom verdrijven en mij docht:
- Ik durfde daaraan eerst nog niet te denken -
Dat ik heel gaarne zulke peren mocht
En dat ik er me-zelf toch wat moest schenken.

Die groote menschen met een appel ving,
Vangt kleine menschen met een boom vol peren!
Ik vroeg aan buurmans hofke: of het ging?
En 't hofke zei: je moet maar eens probeeren...

De zwarte nacht kwam langzaam aangegaan,
De groote zon vond maar geen onderkomen;
Ik trok al vast mijn stoute schoenen aan
En klom in zes onschuld'ge wilgeboomen...

En stil en na werd lamp na lampje licht,
Die in den dauw als gouden spinnen hingen.
Dat was een vreemd en wonder nachtgezicht -
En ginder ging een nachtegaal aan 't zingen.

Toen gleed ik uit mijn laatste wilgeboom.
Het kleinste muisje kon ik piepen hooren!
Het hekje hield zich stil en 't hofke vroom;
En zachtjes blies de wind mij moed in de ooren.

Ik sloop en kroop en - ai! Was dat een droom?
Ik schudde, en schudde met mijn eigen handen,
Den buurman zelf uit zijnen pereboom
Met wilde oogen en met witte tanden...

En zusje zei: 'U waart een stoute jongen!'

Grootmoeder zei:

'ik was nog maar zoo'n meisje,'

En langs ons huis daar liep een diepe beek;
En in die beek daar zwommen vele visschen,
Daar groeide' en bloeiden elke nieuwe week,
Weer nieuwe leliën en nieuwe lisschen.

Mijn arm vol bloemen en mijn schootje vol,
Viel 'k eens in slaap - ik was nog maar zoo'n meisje -
Daar zeer en zoetjes zonk de zonnebol
En diep in de elzen zong een vogelwijsje.

En zachtjes viel de witte dauw in 't gras.
En allen riepen: 'waar ben jij gebleven?'
En zochten waar ik niet te vinden was
En wijl ik sliep, kon ik geen antwoord geven.

En al mijn zusjes riepen luid en uit....
En later zei men mij: dat moeder weende,
- Want d' avondklokken hadden al geluid -
Alleen omdat zij mij verloren meende.

Een knaap kwam fluitend langs de beek gegaan
En wierp voor 't laatst zijn angeltje in het water.
Hij schrok mij wakker en ik zag hem aan....
En wie dat was, vertel ik niet..... of later!

Hij liet zijn kleinen angel in den steek
En zei tot moeder: 'ik was ginds aan 't visschen
En vond dit meisje slapend bij de beek,
Haar schoot vol leeljen en haar arm vol lisschen.'

En zusje zei: 'U waart een aardig meisje!'

Zusje zei.

Al op haar stokje stijpende
 En scharrelend en grijpende
 Ging Grootje langs het pad
 Van 't vroom en vroolijk hoveke,
 En zusje droeg het stoveke.
 En dan kwam onze kat.

Een echt en aardig duiveke,
 Zat z' onder 't loover-huiveke
 Zoo mooi en o! zoo klein, -
 En al die mugjes monkelden,
 En al die dropjes fonkelden
 In al dien gouden schijn!

Een vinkje deed - verbeeld je dat!
 Of 't kralen in zijn keeltje had
 En floot zijn borstje rood, -
 En duizend straaltjes flikkerden
 En op de blaadjes blikkerden
 De dropjes, rozerood.

Een hagelwit servetteke
 Lag als een sneeuwen beddeke
 Voor Grootje's klein ontbijt,
 Van pain-de-luxe en krentekoek
 En zusje had haar prenteboek
 Daar ook al bij geleid.

Twee zil'vren krulkes kringelden
't Cornetje uit en bingelden
Op 't kanten kraagje neer;
En proefde zij: haar mondeke
Zich zette tot een rondeke,
Zoo zoetjes en zoo zeer...

Zij knabbelde en zij knibbelde
En langs haar mondje kribbelden
De kruimpjes kort en klein, -
En heele teere rimpeltjes
Die deden o! zoo simpeltjes,
Die deden o! zoo fijn...

Haar zachte wimpers knikten maar,
En 't vinkje wipte en pikte naar
De kruimkes, prompt en net, -
En zij sloeg met haar knokkeltjes
De kruimkes en de brokkeltjes
Van 't kraagje en van 't servet..

Plots bibberden haar boogekes,
Vol tranen schoten d'oogek...:
'Een steen in 't brood! - 't is schand!'
Doch Grootje deed met een grimas:
'Ik dacht, dat het een steentje was,
Maar.. 't is mijn laatste tand.'

Zusje peinst

Al denk ik ook tot middernacht,
Ik weet dat in mijn klein gedacht
Niet goed bijeen te rapen,
Waarom U in zoo'n groote kerk
Blijft wonen, waar toch, zerk aan zerk,
Die doode menschen slapen...

En vindt U dat niet heel erg droef
Zoo 's avonds naar dat vreemd gezoef
Van boozen wind te hooren,
In zulk een groot, leeg huis alleen
Met al die heiligen van steen -
En met dien hoogen toren.

Waardoor die wilde wind maar waait,
Waarop die hooge haan maar draait?
De schrik zou mij bevangen;
Want als ik naar mijn bedje moet
En moeder 't lampje lager doet,
Laat ik de lip al hangen.

Uw kleine lichtje doet altijd
Zoo treurig of het tranen schreit -
En is dat niet een kruisje,
Dat 's morgens vroeg en dat 's avonds laat
Maar ééns het deurtje open gaat
Van Uw verlaten kluisje

Mijn hoofdje is zeker nog te dom
Mijn hartje veel te simpel om
Dat alles wijs te heeten,
Maar als ik eenmaal groot zal zijn
Of later... als ik dood zal zijn,
Dan zal ik alles weten.

Zusje pruilt

En als ik dan eenmaal zal sterven
En stil naar de eeuwigheid kom
Zal ik dan Uw bijstand niet derven,
Maria? - ik ben wel wat dom
Om zoo daar te staan en te spreken,
Terwijl God de Vader het ziet,
Ik kon wel eens gauw blijven steken,
Al blijf ik 't hier zelden of niet.

En als ik ten oordeel moet komen
En fluks met mijn schuld uit den hoek -
Eg als 'k in Uw arm voor mijn schroom en
Mijn schulden een schuilplaatsje zoek -
Zult Gij, als daar géén mij verdedigt,
Dan zeggen, als 'k zelve niets vind:
Dat 'k Jezus wel zeer heb beleedigd,
Maar Jezus nog meer heb bemind?

Als Jezus m' een lelie zal reiken,
En geeft mij een tikje op mijn wang -
Al d' Eng'len zoo strak naar mij kijken -
(Dat maakt me een klein beetje bang)
Wat zal ik dan toch gaan beginnen...
Niet schreien en doen als een kind;
Zult Gij me dan eerlijk beminnen,
Die U toch zoo teeder bemint?

En hoor ik een wonder gefluister,
En daalt daar de Heilige Geest -
Spreek Gij dan, terwijl ik maar luister:
‘Dit kind is Uw tempel geweest;’
Het dankt U voor gaven en zegen,
En wel voor Uw liefde het meest -’
Dan zeg ik, schoon zacht en verlegen:
‘Ik dank U, o Heilige Geest!’

En als patriarchen, profeten,
Apost'len en heilgen meteen
Mij groeten, hoe kan ik dan weten;
Dat 's een patriarch en dát geen -
Leidt Gij me dan rond om te wijzen
Waaraan ik die allen herken,
En zegt Ge 't aan ál, ál die Grijzen:
Dat ik Uw lief kindeke ben?

En komen dan de Engelen spelen
En nemen mijn handje vast, zeg -
Moet ik dan... dát zou mij vervelen -
Gaat Gij dan heel ver van mij weg...?
Dat zou ik niet vriendelijk vinden,
Dat deed wel mijn hartje veel pijn;
Want die U op aard zoo beminde
Wil eeuwig ook graag bij U zijn.

Losse liedjes

[I]

'n Peintuurtje van Pinturricchio
'n Tryptiek of zooiets van Van Eijck,
Het maakt je zoo diep, diep gelukkig, zoo -
Ik kan het niet zeggen - hoe rijk.

Een versje, zoo'n teer mozaïek
Geheimpje van steentje bij steen.
Het beurt er je blijde Roomsche-Katholiek
Gemoed door het zalige heen.

Doch leer je dat alles niet eerst verstaan
En wordt je niet eerst als een kind,
Dan zal je dat hemeltje niet ingaan,
Dan blijf je precies in dit leven staan
Waar het eeuwige leven begint.

II

Ik heb gebeden veel en vroom
Om - hoe zal ik dat schrijven? -
Na dit geluk en dezen droom
Een louter kind te blijven.

Om goed voor elken mensch te zijn
En - is dit goed gekozen? -
Gelukkig met wat zonneschijn
En met een hand vol rozen.

Ik heb gebeden veel en vroom
En bid nog alle dagen,
Om dit geluk en dezen droom
Heel gaaf naar God te dragen.

III

Een late toren monotoon
In d'eindloosheid alleen,
Luidt langzaam en weemoedig-schoon
Over de heide heen.

En als een veldheer moe en klein
Op een antieke prent,
Voor 't roemloos overschot van zijn
Verslagen regiment,

Trekt donker door de purpren zee
Der ademlooze hei,
Een scheper met zijn volgzaam vee
Den avond in - voorbij.

IV

Ik voel me weer zoo vreemd vandaag,
 En of ik al de reden vraag -
 Het mag mij luttel baten!
 De merel voert een valsche toon,
 De bloemen - dat aandoenlijk schoon -
 'k Mag er niet over praten.

Ik ben niet droef en ook niet blij,
 Misschien ben ik het allebei -
 Wel allebei, een beetje;
 Er is met mij - ik weet het niet -
 Maar toch iets zeer, zéér vreemds geschied;
 Of is 't maar een ideetje?

Er is geen ziertje zonder schaûw,
 Geen enkel plekje lucht, hoe blauw,
 Of 'k zie er nog een vlekje! -
 Ei, tuinman hou je fluitje... toe!
 Ik ben je liefde-liedje moe
 En - sluit me daar dat hekje!

V

Gij noemt me een vogel en zoo blij,
Steeds met een liedje klaar,
Alsof het eeuwig Mei in mij
En nimmer avond waar...
Gij moest het maar eens weten.

Ik heb wel eens iets goeds gedaan,
Wel eens in een lang jaar,
En toch de menschen niet verstaan...
Hun gestijleerd gebaar,
Hoe kon ik, kind, dat weten?

Mijn hoofd droeg soms een stille waan,
Mijn hart was vaak zoo moe,
'k Heb ook wel eens iets kwààds gedaan,
Ook ik heb af en toe...
En 't heeft mij zoo gespeten!

Mij ging veel schoons, veel goeds voorbij,
Voor nu en allen tijd;
Men wierp wel eens een steen op mij -
Ook ik heb soms geschreid
En droef mijn brood gegeten!

Geen vogel is, hoe klein en klaar
Geen ziel hier zonder kruis,
De wereld is een wonder, maar
De hemel toch ons huis...
Dit moet gij niet vergeten!

Aan mijne moeder Maria.

Gij zijt zoo stil, gij zijt zoo goed.
Ik weet niet hoe 'k dat zeggen moet,
Want alles wat gij deedt en doet,
Is o, zoo stil en o, zoo goed,
Maria.

Gij zijt zoo blij, gij zijt zoo vroom.
Gij zijt zoo heel een hemel-droom -
En uwe lach en uwe schroom
Is o, zoo blij en o, zoo vroom,
Maria.

Gij zijt heel rein, gij zijt heel schoon:
O Maagd, met uwe sterrenkroon,
O Moeder met uw kleinen zoon -
Gij zijt heel rein, gij zijt heel schoon,
Maria.

Ik weet niet waar ik woorden vind,
En hoe het mooiste lied begint -
En schrei maar als uw zalig kind,
Dat weet niet waar het woorden vindt, -
Maria.

Mijn ziel stroomt stil vol eeuwigheid,
Mijn oogen stil vol helderheid,
Omdat ik niets meer zie dan U,
Omdat ik niets meer weet dan U -
Maria.

Liederen na zonsondergang.

I

In den stillen nacht, in den eindeloozen
Nacht, met zijn vreemde diepe geruisch....
Zag ik uw rozen, zag ik uw rozen,
Zag ik uw mooie, blanke huis.

En langs uw venstertje, ster-bevrozen,
Straalde de maan door den nacht voorbij -
Onder uw venster zag ik uw rozen
En in uw venster zag ik mij. -

Zag ik uw schaduw bij tussenpoozen
Langzaam weer komen en langzaam weer gaan...
Zag ik den schaduw misschien van uw rozen....
Zag ik me-zelf ook beteuterd aan? -

Zocht ik uw licht in het lichtelooze,
Zocht ik het één en het andre daarbij...
Zocht ik uw venster, of zocht ik uw rozen...
Zocht ik Maria of zocht ik mij? -

Stond ik te lachen of stond ik te blozen...
Deed ik nog meer dan dit allebei...
Lachten de sterren, lachten de rozen...
Lachten de winden, de boomen met mij....?

In den stillen nacht, in den eindeloozen
Nacht, met zijn diepe, blauwe verschiet...
Zag ik uw huis en zag ik uw rozen
Vond ik me-zelf maar Maria niet....

II

Ik kom met den avond en met rozen,
Met mijn groote oogen vol zonneschijn,
Ik kom met mijn licht door het lichtelooze
Ik wil bij U zijn!

Ik kom met mijn liefde in gekeurde kleuren,
Met mijn kleine, mijn teedere hand,
Om Uw hoofd in den lichtschijn te beuren
Die aan mijn wangen brandt.

Uw voet zag ik rood en uw kleed gehavend
En uw mond dor-branden naar lufenis,
Maar een veilig thuis is de hooge avond
Die warm van sterren is.

Dit uur van de uren die gaan en komen
Is als een eiland van licht en droom,
Is blank als de bloeiende lente-boomen,
Het maakt dit duister vroom.

Ik zag U stijgen naar hooge duinen,
Ik zag U dalen naar diepe zee,
Mijn hart stond stil op uw steile kruinen,
Mijn oogen daalden mee.....

Kwaamt gij niet... gij niet... tot mij, kind,
Ik kwam met den avond tot u,
Met mijn sluier als geurige mei-wind
Ben ik gekomen nu....

Ik ben niet blijde, ik ben niet booze
Ik heb geen lust en ik heb geen pijn:
Ik kom met den avond en met rozen
Ik wil bij U zijn.

III

Onder gouden loof en roomwitte twijgen,
In witter kleed van doorzichtig zwijgen...
Zooals ik U zag in dat eenig even
Met uw groote oogen vol eeuwig leven...
Zoudt gij zóó nog zijn?

Zoudt gij zoo nog zijn, wondre, milde
In sterren-regen, onder verstillde,
Roomwitte twijgen van lente-boomen?
Zoudt gij nog schooner dan alle droomen....
Zoudt gij zoo nog zijn?

Op druppende rozen viel uw licht schoon
Als een gouden juweelen licht-kroon
Toen de hooge hemelen, een verbazen,
Met groot-open oogen langs de aarde lazen...
Zoudt gij zóó nog zijn?

Was het gras nat van Uw zonne-regen en zwegen
De vogelen, wyl zij goudene oogen kregen....?
Ik weet van U wat de nacht bracht voor luister
Ik weet van U wat de nacht nam voor duister....
Zoudt ge zoo nog zijn?

Zag ik U mooier... mooier dan wie ook
Door het witte licht van mijn witte wierook
In den schouw uwer wimpers, die waren
Druppend van nacht-dauw als koren-aren...
Zoudt ge zóó nog zijn...

Zoals ik U zag in dat eenig even
Met uw groote oogen van eeuwig leven....?

Morgengebed.

Tot de Lelie

Hoor naar mijn stem in den morgen;
Zacht als de duif uit de rotsspleet
 Roept u een stem in mijn hart...
Neig mij uw aanschijn, Maria,
 Neig mij uw pracht.

Beur aan uw lichtende ving'ren,
Klaar uit de schaduw mijn aanschijn
 Als eene roos in uw licht...
Beur me als een bloem, o Maria,
 Lief in uw licht.

Laat mijn blauw' oogen als sterren
Stil in de oneindige diepte
 Staan van uw zaligen blik...
Stil als twee sterren, Maria,
 In uwen blik.

Adem den rijp uwer kuischheid
Over de bloem van mijn wezen,
 Druppend van nachtelijken dauw...
Vloeie uw genade, Maria, -
 Lieflijke dauw.

Geef mijne lippen te keuren,
Bleek van verstorvenen hartstocht,
 Sneeuw-blanke Manna des heils....
Bloesem des hemels, Maria,
 Manna des heils.

Leg mijne handen als leeljen,
Leg met uw leeljen mijn handen
 Stil in aanbidding voor God....
Stil in aanbidding, Maria,
 Samen voor God.

Herder mijn voeten als lamm'ren
Over de weide der aarde
 Ruischend te ruste naar God.....
Herder mijn voeten, Maria,
 Zuiver naar God.

Houd mijne ziel als een leeuwerk
Boven haar tijdelijke schaduw
 Stil in een loflied aan God....
Stil in een loflied, Maria....
 Eere zij God! -

Avondlied

Tot de Roze.

Met den avond wil ik komen
Tot uw helderheid, -
Als een vogel opgenomen,
Waar Gij als een roze-en-roome
Rozeboom uw luister spreidt.

Als een twijg van witte rozen
Mij Uw liefde neig,
En mijn ziel zal - zoete pooze -
U begroeten: 'Vlekkelooze'
En mijn liefde: 'Rozentwijg'.

Neig U naar mijn kranke kleinheid
Neig U, Roze mijn....
Gouden hart, geef mij Uw reinheid,
Zoete kelk die zoete wijn zijt,
Maak mijn hart als zoeten wijn.

Met Uw licht mijn oogen bade
Die U openstaan, -
Met Uw balsem mij verzade
En Uw dauw en Uw genade
Sprenkel mij! 't Is welgedaan.

Wees mijn ster en mijn geleide
Voor Gods aangezicht, -
En mijn blind om U geschreide
Oogen uit den avond weide
Van mijn aanschijn tot uw Licht....

Uit den avond wil ik komen
Tot uw heerlijkheid,
Eeuwig bij U opgenomen,
Waar Gij als een roze-en-roome
Rozeboom Uw luister spreidt.

Het jaar is dood.

Het schoone jaar is weer voorbij,
Geen vogel meer, geen bloem voor mij -
Mij eenmaal zoo gemeenzaam....;
De groote boomen staan verdord,
De wijde hemel.... och, wat wordt
Die arm en oud en eenzaam!

Geen spriet, geen spruitje spruit er meer
Geen lied, geen fluitje fluit er meer....;
Waar zijn mijn bloemen bleven:
Mijn rozen wit, mijn rozen rood?
Ai mij! het schoone jaar is dood,
En zij met hem begeven.

Mijn merel en mijn vedelaar:
Een goud-gebekte bedelaar...
Daar loopt hij - en verbeeld je:
Die een kristallen klokje scheen
Hij heeft och arm - hij heeft alleen
Nog honger in zijn keeltje!

De vreugde is hier wel ver vandaan,
Ik wilde met haar mee-gegaan
En over zee gevlogen!
Ik wilde.. o! ik wou zooveel...
Laat mij tevreden met mijn deel
En sluit, o nacht, mijn oogen.